

Док је око њега текла бујица подивљале воде један је директно угрожени грађанин Србије, онако резигнирано за телевизију констатовао: „Важно је да смо спасили животе наших породица и комшија, материјална штета јесте велика, али штету ћемо поправљати после рата”. Можда му се омакло, можда је грађанин несвесно упоредио ову поплаву са ратом, али је очито погодио суштину проблема. Наиме, Србија из године у годину неспремно дочекује рат са елементарним непогодама. Не говорим о земљотресима, већ о пожарима и поплавама.

Стално смо изненађени. Докле више?

Да ли се знају токови, односно корита наших река и речица? Претпостављам да се знају, јер то нису речна корита на Јупитеру. Постоји ли на државном и локалном нивоу икакав дугорочни, или средњорочни план уређења тих корита, или водотокова, уређења тако да не би дошло до изливања и катастрофе? Ако постоји, зашто тај план није и приоритет у буџету? Ако немамо планова, зашто их немамо и ко је за то крив? Има ли Србија уопште неку стратегију за суочавање са потенцијалним елементарним непогодама? Или све сводимо на камионе и вреће са песком? Може ли се општинама наредити да уреде своје водотокове тако да не буде овога чега смо сада сведоци? Или је у све нас ушао коров политике? Јер у древна времена политика је била вештина која је омогућавала људима да живе у слободи, данас би ваљда требала да буде вештина да људи не живе на крову чекајући хеликоптер да их спасе од бујице.

Или сада треба да користимо речи као што су „демонски” и „тајне силе природе”. Па већина наших писаних медија на првим страницама има огроман наслов: „Потоп”. Ваљда библијски, Бог нас кажњава? Апокалипса? А није нуклеарна. Јесмо ли жртва, или кривац? А нисмо били на песми „Евровизије”, нисмо ни гласали...

Или проживљавамо Јонесково позориште

на водени начин? Његова прва драма била је „Ђелава певачица” и одувек је код људи изазивала смех...

Мени је ових дана смешно када чујем апеле власти да сви грађани који имају гумене чамце

те исте предају штабовима цивилне заштите ради помоћи угроженом становништву. Није ваљда да цивилна заштита нема довољан број гумених чамаца? Где су нестали?

Скоро сви су нам политичари ових дана, осим председника, без кишобрана, покислих глава и у јакнама са којих се цеди вода. Јонеско би рекао: „Све пропада, које ли радости!”

Хоћемо ли уопште извући неке поуке из ове несреће? Опет је држава оперативно морала да се ослони на војску, политичка власт још је једном показала оперативну зависност од војске. И сада се показала сва промашеност свих досадашњих тако гламурозно слављених реформи Војске Србије. Смањили смо бројно стање војске, да је она бројчано јача изашла би у великом броју на насипе и рат са воденом стихијом био би несумњиво лакши. Инжењерију смо као род копнене војске свели на минимум, сада тражим на телевизији да видим војне ровокопаче и тешку инжењеријску технику и нешто не могу да угледам те призоре. Где су нам инжењеријски

лансирни мостови, где су нам понтонски, а где

„бејли” мостови да одмах премостимо терене тамо где се то одмах може? Зашто су нам камиони-цистерне за воду толико стари? Зашто немамо адекватне јединице инжењерије за овакве ситуације? Ко је крив што су својевремено послушана наређења из иностранства како преуредити војску? Па сада имамо тактичке радионице и компјутерске симулације са НАТО снагама како се борити против побуњеника у држави

Икс, а овамо не можемо да обуздамо ни обичну поплаву. Боримо се против пирата у Индијском океану и против терориста у Малију, а овде нам људи чекају спас на крововима својих кућа.

Посебна је прича набавка нових хеликоптера, ово што сада лети је недовољан број и то се и сада показало. Руси су нам још пре две године понудили да купимо хеликоптере Ми-171 под врло повољним условима, али творци и планери нашег буџета уопште немају одређену своту у буџету за враћање тог кредита. Вероватно се Руси питају ко је овде озбиљан, а ко није.

Народ цени своју војску по ономе што она чини за народ, народ добро зна да би она учинила и више, али да нема средства. Зашто нема средства, то је питање за политичаре. Влада Србије је затражила помоћ од Русије, ЕУ и Словеније. Из Русије и Словеније већ су стигле екипе. Да видимо шта ће да пошаље ЕУ као помоћ. Или ће нам помоћ послати НАТО? Зашто да не. Ево им прилика да окају грехове.

На крају, можемо ли веровати икоме да се ова ситуација неће поновити идуће године?

(Политика)